

ENTER

一念永恒

เมิ่ง

ศวงมศักดิ์

นิงหนีรันดร์

11

ENTER

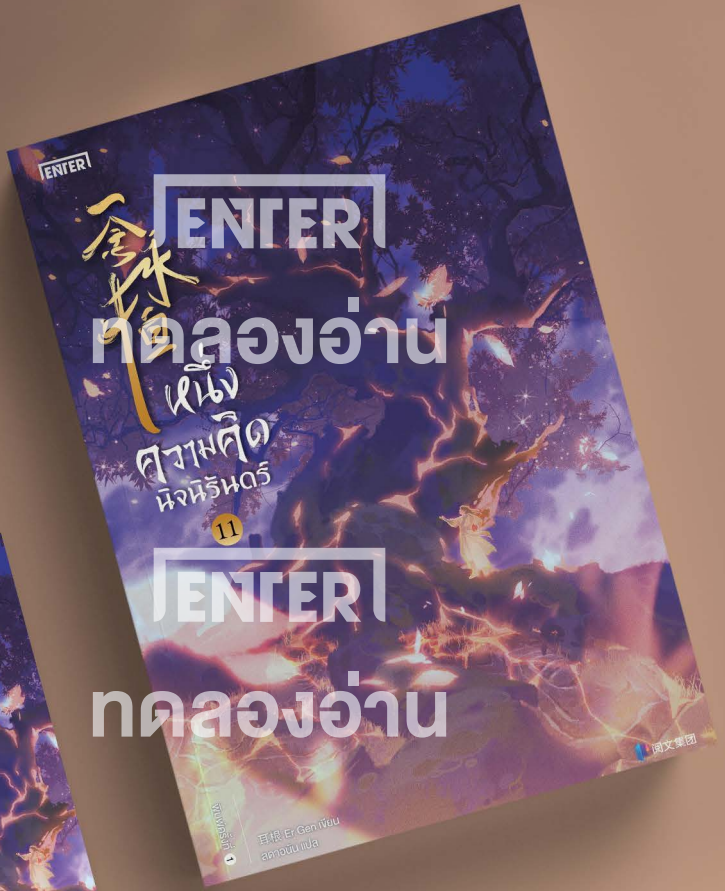
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

วิญญาณล้ำค่าที่แสวงหาได้แต่เพียงในแดนร้างเท่านั้นอย่างวิญญาณ
สัตว์สวรรค์และวิญญาณชาวสวรรค์ล้วนเป็นสิ่งที่ทั้งผู้บำเพ็ญเพียรฝ่าย
กำแพงเมืองและฝ่ายแดนร้างหมายตา เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการ
ฝ่าทะลุชั้นและช่วยเพิ่มพลังให้แข็งแกร่ง แต่วิญญาณสัตว์สวรรค์ห้าดวง
ถึงจะเทียบเท่ากับวิญญาณชาวสวรรค์เพียงดวงเดียว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหาก
วิญญาณชาวสวรรค์ปรากฏขึ้นสักดวง ผู้คนจะแย่งชิงกันขนาดไหน

จะมีก็แต่ไปเสี้ยวฉุนที่มีวิญญาณชาวสวรรค์ไว้ในครอบครองแล้ว
ถึงสองดวงจึงไม่คิดไปแก่งแย่งกับใคร ถือคติรู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี ทว่า
บางครั้งชีวิตของคนเราก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเองเสมอไป ดังนั้นเมื่อปรมาจารย์
อาวโสชั้นชาวสวรรค์มีคำสั่ง...ไปเสี้ยวฉุนที่เป็นเพียงนายกองคนหนึ่งจะไปซัด
ได้อย่างไร

ไปเสี้ยวฉุนผู้ชะตาชีวิตพลิกผันครั้งแล้วครั้งเล่ากำลังจะพาทุกท่านไป
ผจญภัยอีกครั้งแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เกิน ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของซีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เกินชื่นชอบเทปนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!" ป๋อหลินเงยหน้าขึ้น
แวตาสว่างวาวราวสายฟ้ามองไปยังพวกป๋อเสี่ยวฉุน
และประโยคแรกที่เขาเอ่ยออกมาทำให้หัวใจทุกคนบีบรัดตัวแน่นทันที
"มีการค้นพบ...วิญญานชาวสวรรค์!"

บทที่ 509

ภารกิจที่สร้างขึ้นด้วยตัวเอง...

"หรือแม้แต่สวรรค์ก็ริษยาเข้าไปเสียวณู จึงลิขิตให้ชีวิตนี้เข้าไม่ได้ เลื่อนขั้นเป็นนายกองหมื่น!" ไปเสียวณูเงยหน้าขึ้นด้วยความอาดูร ยืนเอามือไพล่หลังมองท้องฟ้า ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ถอนหายใจยาว ไหล่ห่อคอตก กำลังจะละความสนใจจากดวงตาศักดิ์ษบนยอดเจดีย์สูง แล้วเดินจากไป

ทว่าขณะที่เขากำลังจะไปนั้นเองก็มีผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่รอบนอก เจดีย์สูงเปิดดูเก็บของปล่อยดวงวิญญาณมากมายที่สะสมไว้เมื่อครั้ง อยู่ข้างนอกออกมา ฝั่ร้ายพวกนี้เก็บไว้ในถุงเก็บของได้ไม่นานนัก ดังนั้นฝั่ร้ายเหล่านี้จึงดูเลือนรางลงเล็กน้อย หลังล่อยออกมายังไม่ทัน ตั้งตัวได้ ดวงตาศักดิ์ษบนยอดเจดีย์สูงก็พลันเปล่งแสงวาวแล้วปล่อยพลัง ดิ่งดูออกมา

พริบตาเดียวก็ดูตูดฝั่ร้ายเหล่านั้นเข้าไปในดวงตาศักดิ์ษ ทำให้คลื่น พลังวิญญาณของดวงตาศักดิ์ษเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งส่วน

เดิมทีไปเสียวณูจะจากไปแล้ว แต่กลับหยุดชะงักฝั่ทำ หันกลับมา มองด้วยดวงตาเบิกกว้าง และได้เห็นว่าหลังจากผู้บำเพ็ญเพียรผู้นั้น

สังเวณีร้ายแล้วคะแนนความดีความชอบในการรบก็เพิ่มขึ้นมาอีก
ส่วนหนึ่ง จากนั้นอีกฝ่ายก็จากไปพร้อมกับความอีกเข็ม

เมื่อเห็นเหตุการณ์นี้ตั้งแต่ต้นจนจบ ดวงตาของไปเสียวณุกก็ล้น
ฉายประกายแสงดุเดือด ก่อนที่เขาจะตบขาตัวเองอย่างแรง

"จริงด้วย ข้าลืมนี่ไปเลยว่ามีวิธีนี้ สามารถสังเวณิดวงวิญญาณได้
นี่นา...ขอเพียงมีวิญญาณมากพอสำหรับการสังเวณีก็น่าจะสามารถเพิ่ม
ความดีความชอบในการรบได้อย่างไรซัดจำกัด แต่ก็ได้ไม่ได้..."

เพิ่งจะตื่นตื่นขึ้นมา ไปเสียวณุกก็ต้องกลัดกลุ้มอีกครั้ง แม้
การสังเวณิดวงวิญญาณจะเป็นวิธีที่ดีในการเพิ่มความดีความชอบ
ในการรบ แต่ตอนนี้สงครามเกิดน้อยลง ฆราวาสจึงลดลงตามไปด้วย
ไปเสียวณุกรู้สึกว่าคุณมีความสามารถในการเรียกดวงวิญญาณเสียเปล่า
แต่กลับไม่มีที่ให้นำออกมาใช้ได้ จึงอดถอนหายใจยาวเหยียดอีกครั้ง
ไม่ได้ ก่อนจะจากไปด้วยความหดหู่

จนกระทั่งกลับมาถึงค่ายทหาร ไปเสียวณุกก็ยังคงงุ่มง่ามไม่คลาย
เขาคิดแล้วคิดอีก รู้ว่าหากจะสะสมดวงวิญญาณให้ได้มากพอมีเพียง
วิธีเดียว นั่นคือออกจากกำแพงเมืองไปค้นหาในแดนร้าง เช่นนั้นถึงจะ
จับฆราวาสมาได้

"ไม่ได้ ข้างนอกอันตรายนเกินไป ข้าไม่ไปเสี่ยงตายจะดีกว่า"
ไปเสียวณุกทอดถอนใจ หลังจากล้มเลิกความคิดนี้เขาก็อยู่ในค่ายทหาร
ด้วยความเงิบงั้น ไม่นานก็ออกไปข้างนอกอีก แต่เริ่มฝึกวิชาอมตะ
มิวงวายต่อ

สำหรับเอ็นคงกระพันซึ่งเป็นขั้นที่สามของวิชาอมตะมิวงวายนั้น
ตอนนี้เขาเหลือเพียงศีรษะส่วนเดียวก็สามารถฝึกเสร็จสมบูรณ์แล้ว
ถึงแม้จะมีพิษหนูก้ามากพอ แต่ส่วนของศีรษะนี้เทียบกับแขนขาและลำตัว
ไม่ได้ ไปเสียวณุกเป็นคนมีนิสัยระมัดระวัง หลังจากฝึกไปได้เล็กน้อย

ก็พบว่ามีความเสี่ยง จึงไม่กล้าฝึกรวดเดียวจบ หลังครุ่นคิดอยู่นานแล้ว ทดลองอยู่พักหนึ่งจึงตัดสินใจว่าจะฝึกอย่างระมัดระวังมากขึ้นเพื่อรับรอง ในความปลอดภัยของตัวเอง

เวลาอีกครั้งเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่ที่ไปเสี่ยวฉุนมาอยู่ กำแพงเมืองจนถึงตอนนี้ขาดเพียงไม่กี่เดือนก็ครบสามปีเต็มแล้ว ระหว่างนี้มีสงครามเกิดขึ้นอยู่ไม่กี่ครั้ง แต่ทุกครั้งไปเสี่ยวฉุนล้วนกระตือรือร้น อย่างถึงที่สุด แม้จะไม่ได้เข้าร่วมด้วยตัวเอง แต่กลับได้ฝึกรายและความดี ความชอบในการรบมาไม่น้อยไปกว่าผู้บำเพ็ญเพียงรับพันใต้สังกัดตน แต่ก็ยังห่างไกลจากการได้เป็นนายกองหมื่นมากนัก

วันนี้ขณะที่เหลืออีกสองเดือนจึงจะครบสามปี ไปเสี่ยวฉุนกำลัง นั่งขัดสมาธิอยู่ในค่ายทหาร ตอนนี้เขาฝึกเอ็นคองกระพันที่ศีรษะไปได้ถึง ห้าส่วนแล้ว และยังเป็นช่วงหลังๆ ความเร็วก็ยิ่งลดลง ทำให้ไปเสี่ยวฉุน ต้องระมัดระวังอย่างมาก เพราะเขาพบว่าการแผ่ขยายเอ็นคองกระพัน ตรงส่วนศีรษะนี้มีความเสี่ยงสูงสุด หลายครั้งเขาถึงขั้นล้มล้มได้ถึงวิกฤต

ทันใดนั้นขณะกำลังฝึกบำเพ็ญเพียร แสงสีแดงพลันสาดส่อง ออกมาจากดวงเก็บของของไปเสี่ยวฉุน ไปเสี่ยวฉุนตะลึงงัน หลังจาก ลืมตาขึ้นก็ก้มหน้าลงมองดวงเก็บของด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

"เกิดอะไรขึ้น..." ไปเสี่ยวฉุนเปิดดวงเก็บของออกด้วยความใคร่รู้ ทันใดนั้นก็เห็นแสงสีแดงจ้าบาดตาพุ่งออกมาจากข้างใน เขามองปราดเดียว ก็เห็นว่าสิ่งที่ส่องประกายแสงนี้ออกมาก็คือแผ่นหยกประจำตัวของเขาเอง

"ส่องแสงได้ด้วย?" ไปเสี่ยวฉุนตะลึงระคนแปลกใจ หยิบแผ่นหยก ประจำตัวขึ้นมา ของชิ้นนี้เขาได้รับมาตั้งแต่ตอนอยู่ในเรือรบเมื่อปีนั้น สำนักเคยบอกเอาไว้ว่าห้ามทำแผ่นหยกประจำตัวนี้หายเด็ดขาด แล้วก็ ห้ามชำรุดเสียหายด้วย มิฉะนั้นจะไม่สามารถผ่านเข้าไปในกำแพงเมือง และแน่นอนว่าจะไม่สามารถหวนคืนสู่สำนักได้อีกด้วยเมื่อการประลอง

สิ้นสุดลง

ข้อนี้มีการเตือนไว้อย่างเข้มงวดตั้งแต่แรกเริ่ม ไปเสียวุ่นเอง ก็จดจำขึ้นใจ แล้วก็เคยทดลองดูจนพบว่าด้วยพลังบำเพ็ญของเขานั้น ไม่สามารถทำให้แผ่นหยกประจำตัวที่ไม่รู้ว่าทำจากวัสดุใดนี้เสียหายได้ เขาก็วางใจ

แต่ตอนนี้แผ่นหยกนี้กลับส่องแสงสีแดงเจิดจ้า หากเพียงเท่านั้น ก็ยังพอว่า ทว่าไปเสียวุ่นกลับต้องสูญคัมภีร์ใจเหือกใหญ่อย่างรวดเร็ว เขาค้นพบด้วยความตื่นตระหนกว่าในแผ่นหยกมีคลื่นพลังระลอกหนึ่งแผ่ออกมา รวากับว่ามัน...กำลังจะระเบิดตัวเอง

"เกิดอะไรขึ้น!" ไปเสียวุ่นลุกพรวดขึ้นยืน หน้าเปลี่ยนสี ถือแผ่นหยก เอาไว้ในมือแล้วแผ่พลังจิตเข้าไปตรวจสอบอย่างทันท่วงที่ แทบจะทันทีที่พลังจิตของเขาผสานเข้าไป ข้อมูลหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในสมองเขาทันที

เหลือเวลาในการปฏิบัติการกิจแรกให้สำเร็จอีกเพียงสองเดือน ภายในสองเดือนนี้หากไม่มีบันทึกว่าออกไปปฏิบัติการกิจนอกกำแพงเมือง แผ่นหยกจะระเบิดตัวเอง!

หลังอ่านจบไปเสียวุ่นก็ยืนทิ่มทื่อไปที่นั่นที่ ผสานพลังจิตเข้าไปอีกครั้ง อย่างไม่แน่ใจ หลังจากสืบค้นข้อมูลอย่างละเอียดอีกรอบ หน้าผากเขาก็เริ่มมีเหงื่อผุดพราย

"บัดชบ ในสิบปีต้องทำภารกิจให้สำเร็จสามครั้ง เรื่องนี้ข้ารู้แล้ว แต่ก่อนหน้านี้ไม่เห็นเคยบอกว่าภารกิจแรกจำเป็นต้องทำให้สำเร็จภายในสามปีแรกนี่!" ไปเสียวุ่นร่อนรน เขารู้ดีว่าหากแผ่นหยกนี้ระเบิดออก หากตนคิดจะกลับไปยังสำนักชิงคงเด้าจี้ก็ต้องประสบปัญหาแน่นอน

"นี่มันบีบบังคับกันชัดๆ" ไปเสียวุ่นโกรธเสียแล้ว อันที่จริงไม่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่รู้สึกเช่นนี้ เวลานี้ศิษย์แห่งความภาคภูมิใจทุกคนที่มาที่นี่พร้อมกับเขา ขอเพียงเป็นผู้บำเพ็ญเพียรที่ยังไม่เคยออกไปทำภารกิจ

นอกกำแพงเมืองตลอดสามปีมานี้ แผ่นหยกประจำตัวของพวกเขาก็ล้วน
แผ่แสงสีแดงออกมก้นหมด

เห็นได้ชัดว่านี่ก็คือการเตรียมการของสำนักชิงคงเต๋าคือสำหรับ
รับมือกับพวกคนที่เมื่อมาถึงที่นี่แล้วเกิดเกียจคร้าน ไม่ยอมออกไป
เสี่ยงภัยนอกกำแพงเมือง

ไปเสี่ยวฉุนรีบเหาะออกจากค่ายทหารด้วยความตึงเครียดทันที
เขามุ่งหน้าไปยังที่พักของไป่หลิน ไม่นานก็พบตัวอีกฝ่าย ด้วยฐานะของ
ไป่เสี่ยวฉุน อีกทั้งตอนนี้เขาก็ร้อนใจอย่างยิ่งไม่จำเป็นต้องให้ใครรายงาน
เขาก็บุกพรวดเข้าไปในกระโจมใหญ่ของไป่หลินทันที

"ท่านแม่ทัพ ช่วยข้าด้วย!" ไป่เสี่ยวฉุนเพิ่งจะเข้ามาในกระโจม
ก็ร้องเสียงเซ่ร้าทันที

ไป่หลินกำลังนั่งขัดสมาธิ ได้ยินอย่างนั้นก็ได้แต่ลืมตาขึ้นด้วยความ
ฉงนใจ เห็นไป่เสี่ยวฉุนทะเล่หะล่าบุกเข้ามา ยังไม่ทันได้เอ่ยปากถาม
ไป่เสี่ยวฉุนก็เล่าเรื่องแผ่นหยกประจำตัวส่องแสงสีแดงออกมก้นแล้ว

เล่าจบเขาก็มองไป่หลินตาปริบๆ ท่าทางราวกับจะบอกว่า 'ข้าเป็น
คนของท่าน ท่านต้องช่วยจัดการให้ข้า'

ไป่หลินเองก็อึ้งงันไปครู่หนึ่ง ตัวเขาเป็นคนของห้ากองทัพใหญ่
ผู้ได้บังคับบัญชาคนนอกจากไป่เสี่ยวฉุนแล้วก็ล้วนเป็นผู้บำเพ็ญเพียร
ของศาลาเลือดเหล็กแทบทั้งหมด สำหรับสถานการณ์ของบรรดาศิษย์
แห่งความภาคภูมิใจที่มาขัดเกลาประสบการณ์ที่นี่ เขาไม่ค่อยเข้าใจ
แน่ชัดนัก เพราะถึงอย่างไรหากปีนั้นไป่เสี่ยวฉุนไม่สำแดงอำนาจ
อันน่าตกตะลึงของลูกกลอนออกมา เขาก็คงไม่เอ่ยปากเกณฑ์อีกฝ่าย
มาประจำการ

"ไม่ต้องร้อนใจไป!" ไป่หลินกล่าวเนิบช้า หยิบแผ่นหยกขึ้นมาติดต่อ
ผู้อื่นเพื่อสอบถาม ผ่านไปครู่หนึ่งจึงหันมามองไป่เสี่ยวฉุน

ไปเสี่ยวฉวนกำลังกระวนกระวายใจจึงรีบถามทันที

"ท่านแม่ทัพ ข้าเป็นนายกองพันนะ แผ่นหยกนี้...ต่อให้แตกออก
ข้าก็ไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ต่อให้เจ้าจะเป็นนายกองพันของกองถลกหนัง อย่างไรก็ตามข้าก็ได้แค่
เกณฑ์เจ้ามาใช้งานเท่านั้น หากเจ้าเป็นนายกองหมื่นยังพูดง่าย แต่
ตอนนี้...นี่คือกฎที่สำนักกำหนดเอาไว้

เรื่องนี้ข้าเดินเล่นเอง แต่เจ้าวางใจเถอะ ข้าจะช่วยแก้ปัญหาให้
เจ้าเอง" ไปหลินเพิ่งได้เห็นท่าทางร้อนใจเช่นนี้ของไปเสี่ยวฉวนเป็นครั้งแรก
หลังจากส่งยิ้มให้เขาก็เริ่มระดมคนของตัวเองให้ไปจัดการเรื่องนี้

ไปเสี่ยวฉวนมองไปหลินที่กำลังใช้แผ่นหยกส่งข้อความเสี่ยงอย่าง
ต่อเนื่อง เมื่อหวนนึกถึงภูมิหลังของไปหลิน เขาถึงพอลจะวางใจลงได้บ้าง
แต่รออยู่พักใหญ่ก็พบว่าไปหลินค่อยๆ ขมวดคิ้ว ใจของไปเสี่ยวฉวนจึง
เริ่มไม่เป็นสุขอีกครั้ง

หลังจากไปครึ่งก้านธูป สีหน้าไปหลินก็เปลี่ยนเป็นไม่น่ามอง เขา
เก็บแผ่นหยกลง ดิ่งเลเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า

"ที่ คนพวกนั้นของสำนักห่วยแตกสิ้นดี ไม่รู้จักพลิกแพลงสถานการณ์
กันเสียบ้าง ไปเสี่ยวฉวน ภารกิจสามครั้ง ข้าจะช่วยบดบังให้เจ้าสองครั้ง
แต่จะอย่างไรเจ้าก็ต้องไปทำบ้าง ก็แค่ภารกิจครั้งเดียวไม่ใช่หรือ
ไม่มากมายอะไรหรอก" ไปหลินรู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย เขาอยาก
ช่วยไปเสี่ยวฉวนจริงๆ แต่หลายปีมานี้เขารีดไถสิ่งของมาจากสำนักอย่าง
โหดเหี้ยมเกินไป ผู้อาวุโสของสำนักที่รับผิดชอบเรื่องนี้จึงไม่ยอมปล่อยผ่าน
ภารกิจครั้งนี้ของไปเสี่ยวฉวนไปง่ายๆ เขาเองก็โกรธเหมือนกัน แต่
ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้เป็นคนรับผิดชอบเรื่องนี้ จึงได้แต่เอ่ยปลอบใจ
ไปเสี่ยวฉวนเท่านั้น

ไปเสี่ยวฉวนใกล้จะร้องไห้อยู่รอมร่อ ย้ำแล้วย้ำอีกจนแน่ใจจริงๆ ว่า

ไปหลินเองก็ไม่มีวิธีการใดมากนัก เพียงเขาช่วยตนลบภารกิจการทิ้งไปสองครั้งก็ถือว่าเป็นกรณีพิเศษมากพอแล้ว

"ท่านแม่ทัพ ข้าอยู่ในอันดับสิบของประกาศต้องสังหารแดนร้างนะ พวกคนที่อยู่ข้างนอกซึ่งฆ่าจะตายไป มีแต่คนอยากให้ฆ่าตาย ฆ่า...ฆ่า จะกล้าออกไปได้อย่างไร" ไปเสี่ยวฉุนคิดไม่ตก สีหน้าบูดบึ้ง

"ไม่เป็นไร เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ เจ้าปลอมตัวสักหน่อยก็แล้วกัน รีบไปรีบกลับ ไม่มีใครรู้หรอก เรื่องนี้รู้กันเพียงเจ้ากับข้าสองคนเท่านั้น" ไปหลินรีบพูดเกลี้ยกล่อม

"อีกอย่างถึงแม้สำนักจะไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้ แต่ข้าผู้แซ่ไปก็ยังมีวิธีอื่น ก็แค่ภารกิจไม่ใช่หรือ ภารกิจของกำแพงเมืองก็คือภารกิจเหมือนกัน ตัวเจ้าเป็นนายกองพัน ข้าให้สิทธิ์เจ้าสร้างภารกิจหนึ่งให้ตัวเอง เจ้าไปทำเองให้สำเร็จก็สิ้นเรื่องแล้ว แต่ตามเงื่อนไขอย่างน้อยก็ต้องเป็นภารกิจระดับชั้นหลอมรวมขึ้นไปจึงจะได้ เพราะอย่างไรภารกิจทั้งหมดก็ล้วนต้องผ่านการตรวจสอบจากจิตวิญญาณเที่ยงแท้ในดวงต้ายักษ์บนยอดเจดีย์เสียก่อนถึงจะได้รับอนุญาตให้ทำได้" ไปหลินโอแฮ้งๆ หนึ่งครั้งเป็นการเอ่ยเตือนไปเสี่ยวฉุน

"ภารกิจที่สร้างขึ้นมาจาก...ทำให้สำเร็จด้วยตัวเอง..." ไปเสี่ยวฉุนได้ยินประโยคนี้อีกพลันเงยหน้าขึ้น ดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับ หัวเราะฮาๆ ด้วยความผ่อนคลาย แล้วจึงประสานมือคารวะก่อนจากมา

บทที่ 510 น้ำมันปล้นกันชัด ๆ

"น้ำมันช่าง 'ขุนเขาสายน้ำกั้นขวางไร้ทางไป หมู่บ้านไพรพุ่มสด
ปรากฏพลัน'* เสียจริง!" ไปเสี้ยวฉุนกลับไปถึงค่ายทหารด้วยความฮึกเหิม
หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็เรียกหาจ้าวหลง ให้ถือฝายนำแผนที่
นอกกำแพงเมืองมาให้

ในค่ายทหาร หลังจากที่ได้เสี้ยวฉุนศึกษาแผนที่อยู่พักใหญ่ก็ขึ้น
ไปยิงหุบเขาเล็กๆ แห่งหนึ่งที่อยู่ห่างจากกำแพงเมืองไม่ถึงสิบหลี่

"ที่นี่ล่ะ!"

จ้าวหลงที่ยืนอยู่ด้านข้างอึ้งงัน มองหุบเขาเล็กๆ บนแผนที่ด้วยความ
ใคร่รู้ ที่นั่นธรรมชาติยิ่งนัก วันปกติไม่พบเห็นเงาของสิ่งมีชีวิตใด
เขาไม่เข้าใจว่าไปเสี้ยวฉุนขึ้นไปที่นี่หมายความว่าอย่างไรกันแน่

"ท่านนายกอง หุบเขานี้มีอันใดหรือ" จ้าวหลงถาม

"ตามรายงานบอกว่าในหุบเขาเล็กๆ แห่งนี้มีสัตว์เขาวงกต
พลังบำเพ็ญเทียบเคียงกับชั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นอยู่ ต้องการให้คนไป

* มาจากท่อนหนึ่งของบทกลอน 'เหวซานซีซุน' ประพันธ์โดยลูโหยว กวีสมัยซ่งได้ เนื้อหาบรรยายถึง
ทิวทัศน์ธรรมชาติอันงดงามของมณฑลซานซีที่เต็มไปด้วยเทือกเขาและสายน้ำ ทั้งยังแฝงปรัชญาการใช้ชีวิตว่าไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะยากลำบากเพียงใด ขอเพียงมีความมุ่งมั่นยอมพบแสงแห่งความหวัง

สังหารสัตว์นั้นที่นั่นเพื่อนำเขาวิญญูณมาแลกความดีความชอบในการรบ
เจ้าเอาภารกิจนี้ไปประกาศให้ข้าหน่อย" ไปเสียฉุนโบกมือ พุดด้วย
ท่าทางเคร่งขรึม

"หา?" จ้าวหลงตะลึงไปครู่ สัตว์เขาวิญญูณคือสัตว์ดุร้ายที่พิเศษ
ชนิดหนึ่งในแดนร้าง เขาของมันไม่เพียงแต่มีสรรพคุณทางยา ยังเป็น
วัสดุสำคัญในการสร้างธนูเขาวิญญูณด้วย เพียงแต่สัตว์เขาวิญญูณ
ชนิดนี้โดยทั่วไปแล้วจะอยู่อาศัยในจุดที่มีผีร้ายรวมตัวกัน แต่หุบเขาเล็กๆ
แห่งนี้ห่างจากกำแพงเมืองเพียงสิบหลี่เท่านั้น ที่นี้ไม่มีวิญญูณใดๆ
ยอมเป็นไปไม่ได้เลยที่สัตว์เขาวิญญูณจะอาศัยอยู่

ยิ่งไปกว่านั้นในเมื่ออยู่ใกล้กำแพงเมืองซึ่งมีสงครามเกิดขึ้นเป็น
ประจำ ต่อให้มีสัตว์เขาวิญญูณอยู่จริงก็คงหนีไปไหนต่อไหนนานแล้ว
นอกเสียจากว่าสัตว์เขาวิญญูณตัวนั้นจะโง่งมได้เลือกอาศัยอยู่แถวนี้

ที่สำคัญที่สุดคือสัตว์เขาวิญญูณที่มีพลังบำเพ็ญเทียบเคียง
ขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในส่วนลึกของแดนร้าง...

"เรื่องนี้...ท่านนายกong ที่นั่นมีสัตว์เขาวิญญูณอยู่ด้วยหรือ อีกร่าง
การประกาศภารกิจก็มีเพียงนายกongหมื่นเท่านั้นที่ทำได้พวกเรา..." จ้าวหลง
ลังเลอยู่ชั่วครู่ หันมองไปเสียฉุนด้วยสีหน้าฉงน

"ข้าบอกว่ามีก็ต้องมีสิ รีบเอาภารกิจนี้ไปส่งให้ท่านแม่ทัพเร็วเข้า"
ไปเสียฉุนโบกมือ

"แล้วเอ่อ...จะให้ตั้งความดีความชอบในการรบเท่าไรหรือขอรับ"
จ้าวหลงยิ้มเจื่อน ประสานมือคารวะสอบถาม

"ภารกิจนี้อันตรายเกินไป ภารกิจที่เสี่ยงอันตรายมหาศาลจนแทบ
จะเอาชีวิตไม่รอดเช่นนี้ มีเพียงตกรางวัลหนักๆ เท่านั้นถึงจะมีคนยอมรับ
ไปทำ เอาอย่างนี้ ตกรางวัลเป็นความดีความชอบในการรบหนึ่งร้อยล้าน
คะแนนก็แล้วกัน" ไปเสียฉุนกระแอมที่หนึ่งแล้วจึงกล่าวด้วยน้ำเสียง

เด็ดขาด

เมื่อได้ฟังคำพูดของไป่เสี่ยวฉวน จ้าวหลงก็ยืนที่มที่ออกไปทันที ก่อนที่เขาจะสูญลมหายใจเฮือกใหญ่ พลันเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมาจึงใช้สายตาแปลกประหลาดมองมายังไป่เสี่ยวฉวน

"อีกอย่าง อย่าลืมเตือนท่านแม่ทัพว่าก่อนจะประกาศภารกิจนี้ให้บอกข้าสักหน่อย จะปล่อยให้ผู้อื่นแย่งภารกิจนี้ไปไม่ได้เด็ดขาด!" ไป่เสี่ยวฉวนกำชับด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง

จ้าวหลงยิ้มเฉือน พยักหน้ารับแล้วจึงจากไป ตลอดทางที่เดินในเมืองฉางเจิงก็ได้แต่รู้สึกทอถอนใจ เรื่องเฝ้าเองขโมยเองเช่นนี้ เขาก็อีกจกเหมือนกัน...

ไม่นานเขาก็มาถึงที่พักของไป่หลิน หลังจากรายงานต่อกันไปเป็นทอดๆ ภารกิจนั้นจึงไปถึงมือไป่หลินในที่สุด

เมื่อแผ่นหยกภารกิจนี้ตกอยู่ในมือของไป่หลิน ไป่หลินมองเห็นความดีความชอบในการรบหนึ่งร้อยล้านคะแนนก็ตาเหลือกทันทีเกือบจะขวางแผ่นหยกกลางพื้น

"นี่มันปล้นกันชัดๆ! ต่อให้ต้องการความดีความชอบในการรบก็ไม่ควรใจงั่งถึงเพียงนี้ หุบเขาดึกๆ ที่ห่างไปไม่ถึงสิบหลี่มีสัตว์เขาวินญานอยู่ก็ยังไม่พอว่า นี่ยังมีพลังบำเพ็ญเทียบเคียงกับชั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นด้วย! แล้วยังมีหน้าให้รางวัลตัวเองถึงหนึ่งร้อยล้านคะแนน!" ไป่หลินไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี แต่เมื่อคิดว่าจะอย่างไรตนก็ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมให้สำนักยวมลัมเล็กภารกิจของไป่เสี่ยวฉวนได้ ดังนั้นหลังจากใคร่ครวญอยู่พักหนึ่ง เขาจึงทำการแก้ไขเล็กน้อยลดรางวัลความดีความชอบในการรบหนึ่งร้อยล้านคะแนนลงมาเหลือหนึ่งล้านคะแนน...เสร็จแล้วจึงส่งไปที่ดวงต้ายักษ์บนยอดเจดีย์

ความดีความชอบในการรบหนึ่งล้านคะแนนก็ถือว่าไม่น้อยแล้ว

มากพอจะทำให้คนคนหนึ่งเลื่อนขั้นเป็นนายกองร้อยได้ที่เดียว

"เอาเปรียบเจ้าลูกหมาเสียแล้ว" ไปหลินรู้สึกเสียดายเล็กน้อย
 ฝั่งรู้ว่าภารกิจที่ประกาศโดยกองถลนหน้ ความดีความชอบในการรบ
 ก็ต้องจ่ายโดยกองถลนหน้...อีกทั้งขณะเดียวกันกับที่เขารู้สึกเสียดายนี้
 ยังต้องเป็นคนถ่ายทอดเสียงไปเตือนไปเสียวุ่นด้วยตัวเองด้วย

ไม่นานภารกิจนี้ก็ถูกประกาศผ่านดวงตาศึกษาบงบงขบขบขบขบขบขบขบขบขบ
 แทนจะทันที่ที่ประกาศออกไป คนไม่น้อยก็มองเห็น ก่อให้เกิดเสียงฮือฮา
 ด้วยความตกใจ

"ภารกิจที่ได้ความดีความชอบในการรบหนึ่งล้านคะแนน สวรรค์...
 รีบรับเร็วเข้า!"

"นี่...นี่มันภารกิจอะไรกัน หุบเขาเล็กๆ ห่างไปสิบหลิ? สัตว์
 เขาวินิจฉัยที่มีพลังบำเพ็ญเทียบเคียงขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้น นี่...นี่จะ
 เป็นไปได้ได้อย่างไร!"

"ภารกิจนี้เข้ารับแล้ว!" ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนที่มองเห็นภารกิจนี้
 ต่างก็เบิกตากว้าง ใจสั่นอย่างรุนแรง แทนจะใช้ความเร็วสูงสุดของ
 ตัวเองเพื่อแย่งชิงมันมา

แต่ต่อให้พวกเขาจะเร็วเพียงใดก็สู้ไปเสียวุ่นไม่ได้ เขามารถอยู่
 ตรงนี้นานแล้ว เมื่อได้รับการแจ้งเตือนจากไปหลินและเห็นว่าภารกิจนี้
 ปรากฏขึ้นเขาก็รีบรับมาทำทันที ก่อนจะจากไปอย่างเบิกบานท่ามกลาง
 ความเสียดายของคนนับไม่ถ้วน

"พวกเจ้าจะมาแย่งชิงอะไรกับข้า ภารกิจนี้ข้าคิดขึ้นมาให้ตัวเอง
 เสียวุ่นนะ ต่อให้พวกเจ้าแย่งไปได้ เมื่อไปถึงหุบเขาเล็กนั้นก็หาสัตว์
 เขาวินิจฉัยไม่เจออยู่ดี" ไปเสียวุ่นเหลือบตามองถุงเก็บของของตัวเอง
 ด้วยความลำพองใจ ก่อนหน้าขั้นตอนหลอมลูกกลอนรวมวินิจฉัย เขา
 เคยร้องขอเขาของสัตว์เขาวินิจฉัยมาเก็บไว้ในถุงเก็บของบ้างแล้วบางส่วน

ในนั้นมีเขาวิญญูณขึ้นหนึ่งที่เทียบเคียงได้กับชั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นพอดี

"ตอนนี้ข้าก็แค่เอาแผ่นหยกประจำตัวไปที่หุบเขาเล็กแล้วกลับมาเท่านั้น ก็ถือว่าทำภารกิจสำเร็จแล้ว" การใช้สิทธิ์ของตัวเองมาช่วยเอาความดีความชอบในการรบอย่างเปิดเผยเช่นนี้ทำให้ไปเสียวิญจุนก็กระวนกระวายอย่างยิ่ง

แต่แม้จะลำพองใจ เขาก็ยังระมัดระวังอย่างยิ่งถึงที่สุดสำหรับการออกไปข้างนอก หลังจากคิดไปคิดมาไปเสียวิญจุนก็รู้สึกว่าคุณไม่ควรเสี่ยงภัยจะดีกว่า

"ถึงจะออกไปแค่อลิบหลี่ อีก็ทั้งยังอยู่ในขอบเขตของสนามรบแต่จะทำตัวประมาทไม่ได้... ข้าจะไปคนเดียวไม่ได้ ต้องพาคนไปด้วยกันเยอะๆ จึงจะดี" ไปเสียวิญจุนเห็นด้วยกับความคิดนี้ของตัวเองอย่างยิ่ง ขบคิดว่าหากพาผู้บำเพ็ญเพียรทั้งพันคนไปด้วยก็ออกจะดูสะดุดตาเกินไปหน่อย แต่หากพาคนไปน้อยเขาก็กังวลว่าจะเกิดอันตราย สุดท้ายยั้งกัดฟันกรอด

"ไม่สนแล้ว ความปลอดภัยมาเป็นอันดับหนึ่ง หนึ่งพันคนในค่ายของข้าต้องไปด้วยกันทั้งหมด!" หลังจากตัดสินใจได้ไปเสียวิญจุนจึงสั่งการออกไปทันที ผู้บำเพ็ญเพียรหนึ่งพันคนได้สังกัดเขาล้วนฟังคำสั่งจากเขาเพียงคนเดียว หลังจากได้รับข่าวว่าไปเสียวิญจุนจะปิดค่ายทหาร คนทั้งหมดก็ทำตามคำสั่งทันที

พวกเขาไม่ได้ถามไปเสียวิญจุนว่าครั้งนี้จะให้พวกเขาไปทำอะไรกันแน่ พวกเขาู้เพียงว่าไปเสียวิญจุนคือนายกองพันของพวกเขา คือผู้มีพระคุณที่เคยช่วยชีวิตพวกเขาเอาไว้ สิ่งที่พวกเขาจะทำก็คือพร้อมกระโจนเข้าสังหารทางนั้นอย่างกระหายเลือดทุกเมื่อ ไม่ว่าสายตาของไปเสียวิญจุนจะมองไปทางใดก็ตาม!

ฝ่ายไปเสียตัวเองก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อคนเหล่านี้อย่างไม่เป็นธรรม เขาใช้ความดีความชอบในการรบบแลกเปลี่ยนเสียเคราะห์และอาวุธวิเศษจำนวนมากพอสำหรับคนทั้งหนึ่งพันคนอย่างไม่เสียตาย ทั้งยังแจกจ่ายลูกกลอนออกไป ทำให้ในด้านอาวุธยุทธภัณฑ์ของผู้บำเพ็ญเพียรเหล่านี้เห็นอกว่ากองทัพอื่นอยู่มากนัก

ในที่สุดหลังจากเตรียมการอยู่หลายวัน กลางดึกคืนนี้พระจันทร์ไม่สว่าง ฟาดินมีดสนิท ไปเสียดวงนอกคำสั่งคำเดียว ผู้บำเพ็ญเพียรนับพันก็พากันแปลงโฉมก่อนจะกระจายตัวออกไปนอกกำแพง!

คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในกำแพงเมืองมาหลายปี รู้จักพวกอาจารย์ฝึกวิทยุญาณเป็นอย่างดี ต่อให้เป็นนอกกำแพงเมืองก็ไม่ใช่สถานที่แปลกใหม่สำหรับพวกเขา แต่ละคนหลังจากแปลงโฉมเรียบร้อยแล้ว จึงดูไม่เหมือนผู้บำเพ็ญเพียรแต่เหมือนพวกอาจารย์ฝึกวิทยุญาณมากกว่า ยิ่งเมื่อพวกเขาล้วนมีฝีพายบางส่วนติดตัวไปด้วย ทำให้ตลอดทั้งร่างแผ่กลิ่นของวิทยุญาณออกมา

เมื่อเป็นเช่นนี้หากมองเพียงผิวเผินก็ยากที่จะแยกแยะตัวตนของพวกเขาได้ เว้นเสียแต่จะเจอกับผู้แข็งแกร่งหรือจำเป็นต้องใช้วิชาอภินิหารที่ต้องใช้พลังวิทยุญาณเท่านั้น

เพราะถึงอย่างไรผู้บำเพ็ญเพียรกับอาจารย์ฝึกวิทยุญาณก็แทบจะเรียกได้ว่าไม่ต่างกันมากนัก เพียงแต่ฝ่ายหนึ่งอาศัยปราณวิทยุญาณของแม่น้ำทางเทียน ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งอาศัยพลังจากดวงวิทยุญาณเท่านั้น

ผู้บำเพ็ญเพียรทั้งพันคนนี้ไม่ได้ออกไปข้างนอกพร้อมกัน แต่กระจายตัวกันออกไปรอบด้าน ก่อนจะค่อยๆ แยกตัวกันออกไปตามแปดทิศ มองดูเหมือนตัวใครตัวมัน แต่ในความเป็นจริงแล้วขอเพียงไปเสียดวงน่ายทอดคำสั่งมา พวกเขาก็จะไปรวมตัวกันในระยะเวลาแสนสั้นทันที

หลังจากส่งผู้ใต้บังคับบัญชาหนึ่งพันคนออกไปแล้ว ไปเสี่ยวฉุนพอจะวางใจลงได้บ้างจึงเริ่มปลอมตัว ก่อนจะพกพาเอาใจที่เด็ดเดี่ยวกัดฟันเดินออกไปจากกำแพงเมือง

หลังจากออกมาจากกำแพงเมือง ไปเสี่ยวฉุนลอบคลำใบหน้าของตัวเองก็ยังรู้สึกไม่วางใจเท่าไรนัก คิดไปคิดมากก็พลันตบถุงเก็บของ หยิบตั้งน้ำใบใหญ่ออกมาจากข้างใน

ในถังน้ำใบนี้บรรจุน้ำของแม่น้ำทงเทียนไว้จนเต็ม ด้านในแช่หน้ากากที่เกือบจะโปร่งใสไว้ชิ้นหนึ่ง นั่นคือหน้ากากหนังมนุษย์ที่สามารถเปลี่ยนแปลงโฉมหน้า ปรารถนทั้งหมดในร่างกาย รวมไปถึงสามารถซุกซ่อนกลิ่นพลังชีวิตได้

"แม้ว่าวัตถุชิ้นนี้จะมีปัญหาเล็กน้อย แต่ตอนนี้มีเพียงมันเท่านั้นที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงหน้าตาและปรารถนของข้าได้อย่างไร้ที่ติ

หากข้าทำเวลารีบไปหุบเขาเล็ก อยู่สักพักแล้วก็รีบกลับมาทันที คงไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

อีกอย่างในอาณาเขตเพียงสิบหลี่นี้ ขอแค่มองแจกกับกองทัพใหญ่ของแดนร้าง ข้าก็คงไม่มีอันตรายมากนัก"

หลังมองหน้ากากอีกครั้ง ดวงตาของไปเสี่ยวฉุนพลันเผยความเด็ดเดี่ยว แล้วหยิบหน้ากากขึ้นมาสวม ทันใดนั้นรูปโฉมและท่าทางของเขาก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่ชายหนุ่มอีกต่อไป แต่กลายเป็นอาจารย์ฝึกวิทยุณฉวักกลางคนผู้หนึ่งที่มีใบหน้าเหลืองตอบ คลื่นของพลังวิทยุณฉวักสลายหายไป แทนที่ด้วยคลื่นพลังของดวงวิทยุณฉวักที่เข้มข้นระลอกหนึ่ง

มองดูแล้วราวกับกลายเป็นอาจารย์ฝึกวิทยุณฉวักจริงๆ!

ทำทุกอย่างนี้เสร็จ ไปเสี่ยวฉุนจึงวางใจลงได้อย่างแท้จริง ก่อนจะห่อทะยานไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เป็นช่วงกลางดึก แสงจันทร์

บนท้องฟ้าอ่อนจางจนไม่สามารถให้ความสว่างกับพื้นดินได้ รอบด้าน
จึงมืดมิดได้แต่อาศัยแสงจันทร์หรือรูปรุ้งทำให้พอจะมองเห็นเค้าโครงของ
หินยักษ์และโครงกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วนได้บ้าง...

นอกจากนี้บางครั้งรอบด้านก็มีวิญญาณเร่ร่อนลอยผ่านไป รวมไปถึง
สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยบนพื้นดินที่แทะกินเนื้อเน่าเปื่อยและเงยหน้ามามอง
รอบด้านด้วยความระแวงระวังเป็นบางครั้ง...

บทที่ 511

พวกมันมองไม่เห็นข้า!

กลางดึก ดวงจันทร์สลัวบนนภายังคงลอยตัวสูงส่องแสงริบหรี่ ก่อนจะถูกเมฆหมอกปกคลุมอีกครั้งทำให้ทั้งพื้นดินมองเห็นได้เลือนราง ยิ่งนัก บางครั้งมีเสียงร้องหวีดแหลมของสัตว์ตัวน้อยดังคลอเคล้าไปกับเสียงร้องโหยหวนของดวงวิญญาณเร่ร่อน ส่งให้ฟ้าดินที่รกร้างนี้สะท้อจนถึงการข้ามผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ไปเสี่ยวฉุนออกนอกกำแพงเมือง แต่คราวก่อน เขาอยู่ในสนามรบ ส่วนตอนนี้กลับห้อยเท้าชานอยู่เพียงลำพัง ไปเสี่ยวฉุนใจเต้นกระหน่ำไปตลอดทาง ต่อให้ตอนนี้เขาจะอยู่ในชั้นหลอมรวมชั้นสมบูรณแบบแล้วก็ตาม แต่ภาพของภูตผีที่ฝังลึกลงไปกระดูกก็ยังทำให้เขาหวาดกลัวได้อยู่ดี

เพียงแต่ว่าความหวาดกลัวนี้เบาบางลงมากแล้วหากเทียบกับเมื่อก่อน เพราะตลอดระยะเวลาที่อยู่ในกำแพงเมืองไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแดนร้างหรือกระแสวิญญาณ เขาเองก็ไม่เพียงมีความเข้าใจมากขึ้น แต่ยังสามารถเห็นมามากด้วย

แม้ไม่อาจกล่าวได้ว่ามีความรู้กว้างขวาง แต่จิตใจล้ำลึกเขาก็

ไม่หวาดกลัวผีร้ายเท่าก่อนหน้าอีกแล้ว

"เป้าหมายแรกเริ่มที่ข้าฝึกตนเป็นเซียนก็เพียงเพื่อจะมีชีวิตเป็นอมตะเท่านั้น" ไปเสียவுณคิดคำนึงอย่างใจหาย ขณะที่ห้อยเท้าลอยได้ฟ้าดินที่มีมิติแห่งนี้ เขามองเห็นความเปลี่ยวร้างรอบด้านรวมไปถึงกระดูกของชนพื้นเมืองมากมายที่โผล่พ้นจากดินขึ้นมา ในใจก็อดถอนหายใจยาวเหยียดไม่ได้

"นึกไม่ถึงว่าไปๆ มาๆ จะมาถึงจุดนี้ได้" ไปเสียவுณสายศิระชะย่อนนึกถึงเรื่องราวทั้งหมดก็รู้สึกว่าคุณเหมือนโชคชะตาจะปกคลุมอยู่ทั่วฟ้าดิน ดั่งทฤษฏีพลังให้เดินไปบนเส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรที่แตกต่างกัน

ผ่านไปพักหนึ่งไปเสียவுณก็สะบัดศิระชะแรงๆ สลัดความคิดมากมายที่ผุดขึ้นในใจทิ้งไป เดินไปข้างหน้าอย่างระแวดระวังด้วยผีเท้าที่เริ่มซำลง ตอนนี้อยู่ตำแหน่งที่เขาอยู่ห่างจากกำแพงเมืองมาหกเจ็ดหลี่แล้ว แม้ว่าที่นี่จะยังถือเป็นส่วนหนึ่งของสนามรบ แต่ก็เกือบจะถึงชายขอบมากขึ้นทุกที

จำนวนของวิญญาณเร่ร่อนเริ่มเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้หากเทียบกับกระแสวิญญาณแล้วจะเรียกได้ว่าน้อยนิดจนแทบไม่มีค่าให้พูดถึง แต่กลางดึกเช่นนี้การที่เงาของพวกมันพุ่งผ่านไปมาก็ยังทำให้ไปเสียவுณต้องระวังตัวมากขึ้นอยู่ดี

วิญญาณเร่ร่อนเหล่านั้นไม่ได้มีรูปร่างเหมือนคน แต่เป็นกลุ่มคว้นพร่าเลือนที่แผ่ไอเย็นออกมา บางครั้งก็ก่อตัวเป็นสัตว์ร้าย บางครั้งก็เป็นใบหน้าน่าเกลียดน่ากลัว คอยกระโจนใส่สัตว์ตัวน้อยที่กำลังกัดแทะเนื้อเน่าเปื่อยเหล่านั้น

และยังมีวิญญาณเร่ร่อนบางส่วนมุดลอดไปมาอยู่ในโครงกระดูกราวกับต้องการจะสิงร่าง ทว่าเนื่องจากโครงกระดูกสูญเสียพลังวิญญาณ

ไปแล้ว ไม่ว่าวิญญาณแรวร้อนเหล่านี้จะแทรกซอนเข้าไปอย่างไรก็ไม่อาจ
สิ่งโครงกระดูกเหล่านั้นได้สำเร็จ

ไปเสียวิญญาณเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความระมัดระวัง หากมองไกลๆ
เห็นวิญญาณแรวร้อนเหล่านี้เขาก็จะอ้อมห่างออกไปทันที ไม่ใช่ว่าเขา
ลงมือกับพวกมันไม่ได้ แต่ไม่มีความจำเป็นให้ต้องทำเช่นนั้น เพราะ
วิญญาณเหล่านี้มีน้อยเกินไป พลังก็ธรรมดา ตอนนี้อยู่เสียวิญญาณมี
ความคิดกว้างไกลแล้ว แน่ใจว่าอย่าอ้อมไม่เห็นค่าพวกมัน อีกอย่าง
หากลงมืออ้อมดึงดูความสนใจจากรอบด้าน เมื่อถึงเวลานั้นกลับจะยิ่ง
นำพาความวุ่นวายที่ไม่จำเป็นมาสู่ตัว ถ้าวิญญาณเพิ่มมากขึ้นก็เพียงพอว่า
แต่หากมีวิญญาณแค่ไม่กี่ดวงก็เรียกได้ว่าไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย

ยิ่งเดินไปข้างหน้า วิญญาณรอบด้านก็ยิ่งมากขึ้น เมื่อไปเสียวิญญาณ
อยู่ห่างจากหุบเขาเล็กอีกเพียงประมาณหนึ่งหลี่ เขาก็มองตรงไปข้างหน้า
ด้วยนิยน์ตาเป็นประกาย

"ที่นี่มีวิญญาณไม่น้อยเลย" เบื้องหน้าของเขามีวิญญาณแรวร้อน
อย่างน้อยก็นับพันดวง พวกมันกำลังล่องลอยไปทั่วพลาตังเสียงคำราม
แผ่วเบา อันที่จริงนอกกำแพงเมืองตรงจุดนี้ไม่มีทางมีวิญญาณแรวร้อน
มากเพียงนี้ได้ เพียงแต่ในสงครามหลายครั้งก่อนหน้านี้ลูกกกลอน
รวมวิญญาณของไปเสียวิญญาณทำให้วิญญาณจำนวนไม่น้อยหนีกระเจิด
กระเจิงไปด้วยความหวาดผวา จำนวนของวิญญาณในบริเวณใกล้เคียง
จึงเพิ่มมากขึ้น

"พันดวงก็ถือเป็นความดีความชอบในการรบกับอันใหญ่ทีเดียว"
ไปเสียวิญญาณใจกระดูก ค่อยๆ เข้าไปใกล้ เมื่อยกมือขวาขึ้นกลางฝ่ามือของเขา
ก็ปรากฏลูกกกลอนรวมวิญญาณเม็ดหนึ่ง จากนั้นเขาก็ขว้างมันออกไป
อย่างแรง ลูกกกลอนรวมวิญญาณเม็ดนั้นกลายเป็นรุ่งยาวสายหนึ่งที่พุ่ง
ไปตกกลางกลุ่มวิญญาณในชั่วพริบตา เสียงบั้งดังหนึ่งครั้งก็แตกกระจาย

กลายเป็นแรงดึงดูดระลอกหนึ่ง พริบตาเดียววิญญาณนับพันโดยรอบ ก็ถูกลูกกลอนรวมวิญญาณดูดเข้าไปรวมกัน

ไปเสียฉุนเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วแล้วเอื้อมมือคว้าลูกกลมวิญญาณที่เกิดจากลูกกลอนรวมวิญญาณเอาไว้ ก่อนจะเก็บมันลงในถุงเก็บของด้วยความเบิกบาน เขาเหลียวมองรอบกายอีกครั้ง เมื่อพบว่าตนไม่ได้ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวที่รุนแรงเกินไปนักก็พุ่งตัวไปข้างหน้าต่อไม่นานก็ไปถึงด้านนอกของหุบเขาเล็ก

เพิ่งจะเหยียบเข้ามาที่นี้ ไปเสียฉุนมองปราดเดียวก็เห็นว่าในหุบเขามีวิญญาณเร่ร่อนกำลังล่องลอยไปทั่วอีกหลายร้อยดวง เห็นอย่างนั้นอารมณ์ของเขาจึงดีขึ้นมาทันที

"นี่ไม่ถึงว่าออกมาครั้งนี้จะราบรื่นถึงเพียงนี้" ไปเสียฉุนยินดีอย่างยิ่ง เขาู้สึกว่าตัวเองโชคดียิ่งนัก ตลอดทางมานี้ไม่มีวิญญาณสิ่งเกิดเห็นตนแม้แต่ดวงเดียวจนมาถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย ขณะเดียวกันก็ยังเก็บเกี่ยวผลพวงเล็กๆ น้อยๆ ได้ด้วย

เวลานี้เมื่อกวาดตามองในหุบเขาหนึ่งครั้ง ไปเสียฉุนก็หยิบลูกกลอนรวมวิญญาณออกมาอีกเม็ด ขณะกำลังจะขว้างออกไปใจเขาพลันกระตุก แล้วจึงหันตัวเบี่ยงข้างทันที ดวงตาคมกล้าเผยโอสังหามองไปยังด้านหลังของตัวเอง

แทบจะทันทีกับที่เขามองไป ด้านหลังของเขาก็มีกลุ่มควันสีแดงกลุ่มหนึ่งทะยานออกมาจากใต้ดินด้วยความเร็วสูงสุด แต่ดูเหมือนมันจะมองไม่เห็นไปเสียฉุนถึงได้พุ่งผ่านข้างกายเขาตรงดิ่งไปในหุบเขาทันที

ควันสีแดงนั้นก็คือวิญญาณกลุ่มหนึ่ง หลังจากเข้าไปในหุบเขามันก็กลายเป็นห้วงที่มีใบหน้าคู่ร้าย ตรงเข้ากั้ตั้งฉีกกระชากวิญญาณดวงอื่นทันที พริบตาเดียวก็บังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นท่ามกลาง

พวกวิญญาณในหุบเขา

"วิญญาณชั้นกำเนตใหม่!" ดวงตาไปเสี้ยวฉุนเปล่งประกายระยับ
จ้องคว้นวิญญาณสีแดงนั้นเขม็ง เมื่อเห็นว่าหลังจากวิญญาณนี้กลืนกิน
วิญญาณดวงอื่นแล้วยังมีสีแดงเข้มมากขึ้น ไปเสี้ยวฉุนก็ถึงกับเสีย
ริมฝีปาก

มูลค่าของวิญญาณชั้นกำเนตใหม่นั้นถึงแม้จะเทียบกับวิญญาณ
สัตว์สวรรค์ไม่ได้ แต่ก็สามารถแลกเอาความดีความชอบในการรบที่
แน่นอนมาได้ ทว่าไปเสี้ยวฉุนกลับลังเลเล็กน้อย

"ตามหลักแล้วเป้าหมายของวิญญาณชั้นกำเนตใหม่นั้นควรเป็น
ข้าสิจึงจะถูก แต่ดูเหมือนว่ามันจะ...มองไม่เห็นข้า?" ไปเสี้ยวฉุนย่น
นึกถึงภาพเหตุการณ์ก่อนหน้าก็รู้สึกแปลกประหลาด เขาขบคิดอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะเดินออกไปหลายก้าว ค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้หุบเขา แต่ไม่ว่า
เขาจะเข้าไปใกล้เพียงใด วิญญาณเหล่านั้นในหุบเขาก็ราวกับมองไม่เห็น
เขาเลยสักนิด

อีกทั้งยังมีวิญญาณเร่ร่อนบางส่วนที่หลังจากถูกวิญญาณ
ชั้นกำเนตใหม่นั้นโจมตีก็แตกฮือ หนีมาทางไปเสี้ยวฉุน แต่พวกมันก็
พุ่งฉิวผ่านร่างเขาไปราวกับมองไม่เห็นอย่างไรอย่างนั้น ไปเสี้ยวฉุนจึง
เบิกตากว้างทันที

"พวกมันมองไม่เห็นข้าจริงๆ หรือ" คราวนี้ไปเสี้ยวฉุนตกใจจริงๆ
แล้ว ความกล้าก็เพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย จึงถือโอกาสพุ่งตัวเข้าไปในหุบเขา
เดินตรงไปมาอยู่ท่ามกลางกลุ่มวิญญาณ ไม่นานดวงตาของไปเสี้ยวฉุน
ก็เบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ นัยน์ตาฉายความเหลือเชื่อ เขาถึงขั้นยื่นมือออกไป
ขวางหน้าวิญญาณดวงหนึ่ง และได้เห็นกับตาว่าวิญญาณเร่ร่อนดวงนั้น
พุ่งชนมือของตัวเอง เมื่อไปเสี้ยวฉุนบีบมือเข้าหากันมันก็เข้ามาอยู่ใน
กำมือของเขาทันที

อีกทั้งต่อให้เขาเก็บวิญญาณเร่ร่อนดวงนั้นมาแล้ว วิญญาณชั้นกำเนิดใหม่สีแดงที่ไล่กวตมาด้านหลังก็ยังไม่สังเกตเห็นไปเสีย चुณมันได้แต่มองหาไปรอบด้านอยู่รอบหนึ่ง ก่อนจะกระโจนเข้าหาวิญญาณดวงอื่นต่อไป

วิญญาณเร่ร่อนในหุบเขาลดน้อยลงเรื่อยๆ ไม่นานก็เหลือเพียงวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ดวงนั้น ในที่สุดไปเสีย चुณก็มั่นใจแล้วว่าพวกวิญญาณมองไม่เห็นตนจริงๆ หัวใจของเขาเต้นระรัว ก้มลงมองร่างของตัวเอง ยกมือขึ้นลูบคลำหน้ากากที่ตนสวมใส่ ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเปล่งแสงวาววับ

"ก่อนหน้านี้ตอนอยู่บนสนามรบ พวกวิญญาณมองเห็นข้า แต่ตอนนี้กลับมองไม่เห็น เช่นนั้นสาเหตุก็น่าจะเป็นเพราะ...หน้ากาก!" มือขวาของไปเสีย चुณลูบคลำใบหน้าของตัวเอง ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก็ปลันถอดหน้ากากออกด้วยความระมัดระวัง

และพริบตาที่เขาถอดหน้ากากนั่นเอง วิญญาณชั้นกำเนิดใหม่สีแดงดวงนั้นซึ่งเดิมที่กำลังจะลอยออกไปนอกหุบเขาอยู่ กลับเหมือนถูกกระตุ้นจึงหันขวับกลับมาจ้องไปเสีย चुณเขม็ง อ้าปากเตรียมจะหวีดร้องแหบโหย ทำท่าจะกระโจนเข้าไปเสีย चुณโดยไม่สนใจสิ่งใดทั้งนั้น

แต่ไม่รอให้วิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ดวงนี้กรี๊ดร้อง ไปเสีย चुณก็สวมหน้ากากกลับดังเดิมในช่วงพริบตา เขาทำทั้งหมดนี้ด้วยความเร็วถึงขีดสุด ทำให้วิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ม่งงัน หุบปากจับ ก่อนจะมองหาไปรอบด้าน เห็นได้ชัดว่าหาร่องรอยของไปเสีย चुณไม่พบ

ไปเสีย चुณที่อยู่ไม่ห่างจากวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ดวงนั้นเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กับตาตัวเอง เขาจึงปลันอีกเข็มขึ้นมาทันที

"ประเสริฐ! ไม่นึกเลยว่าหน้ากากนี้จะมีอิทธิฤทธิ์มหัศจรรย์ถึงเพียงนี้! ดินะที่ตอนนั้นไม่ได้โยนทิ้งไป" ไปเสีย चुณดีใจอย่างบ้าคลั่ง สะบัดร่าง

หนึ่งครั้งก็ไปปรากฏตัวอยู่ข้างวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ที่กำลังงงเง้น เขายกมือขวาขึ้นโบกแรงๆ หนึ่งครั้ง วิญญาณชั้นกำเนิดใหม่ดวงนั้นก็พุ่งเข้ามาอยู่กลางฝ่ามือของเขาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รอให้มันตั้งตัวได้ทัน ไปเสี้ยวจุนก็กำมืออย่างแรงแล้วเก็บมันลงไป

"สำเร็จ! นี่คืออาวุธล้ำค่าสำหรับจับวิญญาณอย่างแท้จริง เมื่อรวมกับลูกกลอนรวมวิญญาณของข้า ก็ในวันรอมีความดีความชอบในการสู้รบพอจะเลื่อนขั้นเป็นนายกองหมื่นได้เลย!" "ไปเสี้ยวจุนยังคิดยิ่งคึกคัก ก่อนจะวนรอบหุบเขาแห่งนี้จนครบรอบจึงถือว่าทำภารกิจสำเร็จ มองท้องฟ้าก็เห็นว่าอีกนานกว่าฟ้าจะสว่าง เมื่อเดินออกมานอกหุบเขา ไปเสี้ยวจุนคิดไปคิดมาก็รู้สึกที่ตัวเองมีหน้าากากนี้ แม้แต่วิญญาณก็ยังมองไม่เห็นตน อีกทั้งบริเวณนี้ยังมีผู้ใต้บังคับบัญชาอีกนับพันคน ในด้านของความปลอดภัยจึงกล่าวได้ว่าไม่มีปัญหาอะไร

ส่วนความปลอดภัยของผู้บำเพ็ญเพียรได้สังกัดทั้งหนึ่งพันคนนั้น ไปเสี้ยวจุนเข้าใจดี ขอเพียงพวกเขาอำพรางตัวให้ดี ไม่ลงมือบ่อยๆ มีไหวพริบรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ และร่วมแรงร่วมใจกัน เช่นนั้นเว้นเสียแต่จะเผชิญกับกองทัพใหญ่ของชนพื้นเมืองแล้ว ด้านความปลอดภัยก็ถือว่าไม่มีปัญหาเช่นกัน

คิดมาถึงตรงนี้ไปเสี้ยวจุนก็ตัดสินใจได้ทันที

"เช่นนั้นหากกลับไปตอนนี้นี่ก็น่าเสียดายเกินไป ในเมื่อออกมาแล้วก็เดินเล่นรอบๆ สักหน่อยแล้วกัน เก็บวิญญาณให้มากจะได้แลกความดีความชอบในการรบได้เยอะๆ"

บทที่ 512

มาสิ ใครกล้าลงมือ!

หลังจากตัดสินใจได้ไปเสียวุ่นก็สะกดกลั่นความพลุ่งพล่านในใจ ก่อนจะหือทะยานออกไปไกล ระหว่างทางหากเห็นบรรดาวิญญาณเร่ร่อน กระจายตัวอยู่เขาก็ไม่คิดจะหลบเลี่ยงแม้แต่น้อย แต่เลือกเข้าไปใกล้ เมื่อมาหยุดอยู่เบื้องหน้าวิญญาณเร่ร่อนเหล่านั้นเขาก็จะสะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง เก็บพวกมันมาทันที

ตั้งแต่ต้นจนจบ เหล่าวิญญาณเร่ร่อนไม่ทันรู้สึกตัวก็ถูกไปเสียวุ่น เก็บมาแล้ว

"ฮ่าๆ นี่ต่างหากถึงจะเป็นการเก็บความดีความชอบที่แท้จริง" ไปเสียวุ่นยิ่งฮึกเหิม เขาเร่งความเร็วขึ้นอีก ตามหาวิญญาณเร่ร่อนที่อยู่ลำพัง เมื่อเจอก็รีบเก็บโดยไม่ปล่อยไปแม้แต่ดวงเดียว

ไม่นานเขาก็เก็บวิญญาณเร่ร่อนได้มากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะเมื่อเจอกับวิญญาณกลุ่มเล็กๆ ไปเสียวุ่นก็ยิ่งปีติยินดี เขาจะเบียดเสียดเข้าไปในกลุ่มวิญญาณ หยิบลูกกลอนรวมวิญญาณหนึ่งเม็ดขึ้นมาบิบเสียงบั้งดังขึ้น วิญญาณรอบกายเขาก็จะถูกดูดสวบเข้ามา ก่อนที่เขาจะเก็บพวกมันเข้าไปไว้ในถุงเก็บของ

"เยี่ยมเลย หน้ากากนี่คืออาวุธร้ายสำหรับโหดแล่นในแดนร้างแท้ๆ!"
ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงสองชั่วยาม ไปเสียวณก็เก็บเกี่ยววิญญาณ
ในแดนร้างไปได้นับหมื่นดวง และนี่ยังไม่ได้เจอวิญญาณกลุ่มใหญ่เลย
ด้วยซ้ำ มิฉะนั้นปริมาณก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นโดยไม่สิ้นสุด

และก็เพราะไปเสียวณมูมานะในการเก็บเกี่ยว จึงส่งผลให้
ผู้บำเพ็ญเพียรพันคนที่กระจายตัวอยู่รอบด้านเพื่อติดตามไปเสียวณ
อย่างลับๆ ปลอดภัยมากขึ้น ถึงขนาดมีคนไม่น้อยที่เห็นกับตาตัวเองว่า
ไปเสียวณผ่านไปทีใด วิญญาณของที่นั้นก็หายไปหมดสิ้น แรกเริ่มนั้น
พวกเขายังตะลึง แต่ภายหลังก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สมควรแล้ว จึงไม่ตกใจ
มากนัก

ในสายตาของพวกเขา ไปเสียวณคือดาวหายนะสำหรับผีร้าย
อย่างแท้จริง...ไม่ว่าเรื่องใดเกี่ยวกับวิญญาณ หากเกิดขึ้นด้วยฝีมือของ
ไปเสียวณ พวกเขาล้วนไม่รู้สึกละอายใจ

เวลาผ่านไปจนกระทั่งฟ้าใกล้สว่าง ไปเสียวณเก็บเกี่ยวผลพวง
ไปตลอดทาง เดินออกมาหลายร้อยหลี่ ออกห่างขอบเขตสนามรบของ
กำแพงเมืองมาไกลมากแล้ว และถือว่าได้เข้ามาในอาณาเขตแดนร้าง
อย่างแท้จริง

ที่นี่มีหินประหลาดตั้งตระหง่าน พีชพรรณที่งอกบนพื้นดินก็มี
รูปร่างแปลกตาน่ากลัว สัตว์วิเศษที่เดินผ่านไปผ่านมาก็ยังมีหน้าตาดูร้าย
บางครั้งก็มีเงาร่างของชนพื้นเมืองปรากฏให้เห็น

ไปเสียวณยังได้เห็นอาจารย์ฝึกวิญญาณคนหนึ่งกำลังไล่ล่า
สัตว์ร้ายตัวหนึ่งพุ่งผ่านไปประหว่งเพื่อที่เขาที่อยู่ห่างไปไกล

อาจารย์ฝึกวิญญาณคนนี้ไม่เหมือนกับที่เขาเคยเห็นบนสนามรบ
อารมณ์ไม่ได้หุหรราสวยงามนัก รูปร่างก็ไม่ได้หล่อเหลาดังงาม ธรรมดา
อย่างยิ่ง อีกทั้งปราณบนร่างยังปะปนยุ่งเหยิงอย่างเห็นได้ชัดแม้จะอยู่

ชั้นหลอมรวมก็ตาม

อาจารย์ฝึกวิญญาณเช่นนี้หากเป็นเมื่อปลายปีก่อนไปเสี่ยวจุน ย่อมไม่รู้จัก แต่ตอนนี้ตัวเขาเป็นถึงนายกองพัน รายงานลับที่มีเพียง นายกองพันเท่านั้นถึงจะรับรู้ได้ทำให้เขาเข้าใจแผนร้ายมากขึ้น

เขารู้ว่าในแผนร้าย อาจารย์ฝึกวิญญาณไม่ได้มาจากกลุ่มอำนาจ เดียวกัน อันที่จริงแล้วก็คล้ายคลึงกับสำนักของผู้บำเพ็ญเพียรที่แต่ละคน ต่างก็มีความเป็นมาแตกต่างกันออกไป ทั้งยังมีหลายคนซึ่งเหมือน ผู้บำเพ็ญเพียรไร้สังกัดที่ฝึกบำเพ็ญเพียรด้วยตัวเอง

และจากที่ไปเสี่ยวจุนได้อ่านหมายเหตุคลุมเครือในข้อมูลก็ดูจะ กล่าวได้ว่ากลุ่มอำนาจหลักแบ่งออกมากล้ายกับนครแห่งอ่องและ นครแห่งจักรพรรดิ ซึ่งความสำคัญระหว่างกองทัพทั่วไปและเหล่า อาจารย์ฝึกวิญญาณที่ปรากฏตัวขึ้นบนสนามรบก็เป็นเช่นนั้น

ทว่านี่ยังเป็นส่วนน้อย อาจารย์ฝึกวิญญาณจำนวนมากกว่านั้น กระจัดกระจายอยู่รอบนอก พวกเขาต่างก็มาจากกลุ่มอำนาจน้อยใหญ่ มากมาย และเห็นได้ชัดว่าอาจารย์ฝึกวิญญาณที่พลังจิตวิญญาณยุ่งเหยิง ที่ไปเสี่ยวจุนเห็นอยู่ตรงหน้าก็คือคนประเภทนั้น

ไปเสี่ยวจุนมีท่าทางเคร่งเครียด เห็นว่าตัวเองออกมาห่างจาก กำแพงเมืองไกลพอควรแล้วจึงชะงักฝีเท้า คิดขึ้นได้ว่าควรจะกลับ กำแพงเมืองเพื่อจบภารกิจครั้งนี้ของตัวเอง

ทว่าขณะที่เขากำลังจะจากไป ทันใดนั้นก็มีความเสี่ยงกัมปนาทดังมาจากกลางเทือกเขาที่ห่างไปไกล เมื่อเสียงดังขึ้น ที่นั่นก็มีฝุ่นผงปริมาณ มหาศาลลอยคลุ้งขึ้นกลางอากาศ มองออกไปก็ราวกับว่ามีภูเขาแห่งหนึ่ง ถล่มลงมาจนราบโดยไม่รู้สาเหตุ

ขณะที่ถล่มนั้นก็พลันมีวิญญาณจำนวนมากกรูออกมาจากด้านใน ก่อนจะกระเจิดกระเจิงไปรอบด้านคล้ายต้องการหลบหนี ภาพเหตุการณ์นี้

ทำให้ไปเสี่ยวฉวนอึ้งค้างไปทันที

"เกิดอะไรขึ้น" เมื่อไปเสี่ยวฉวนมองไปก็เห็นทันทีว่าชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิทยุญาณจำนวนไม่น้อยโดยรอบล้วนแต่สังเกตเห็นความผิดปกติ แต่ละคนเมื่อเห็นวิทยุญาณเหล่านั้นแตกกระเจิงไปสี่ทิศก็ดีใจจนเนื้อเต้น พวกกันหื้อทะยานไปยังภูเขาค้างที่พังถล่มหมายจับวิทยุญาณที่แตกฮือออกมา

วิทยุญาณสำหรับไปเสี่ยวฉวนคือความดีความชอบในการรบ สำหรับแดนร้างก็มีมูลค่าเช่นเดียวกัน ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาโจมตีกำแพงเมืองได้ ยังเป็นแหล่งพลังของพวกเขาอีกด้วย เพราะแดนร้างไม่มีพลังฟ้าดิน มีเพียงวิทยุญาณเหลือคณานับไว้ที่สิ้นสุดเหล่านั้นเท่านั้น

และยิ่งเข้าไปใกล้สนามรบเท่าไร วิทยุญาณของที่นี่ก็จะยิ่งมีมากขึ้น เนื่องจากสงครามและความตาย ดังนั้นถึงได้มีชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิทยุญาณออกมาที่นี่ในยามศึกเพื่อจับวิทยุญาณเร็ววัน

หลังจากเห็นว่าภูเขาค้างถล่มลงมาแล้ววิทยุญาณเหล่านั้นหนีกระเจิงไปรอบด้าน ทั้งยังมียักษ์ชนพื้นเมืองหลายสิบตนและอาจารย์ฝึกวิทยุญาณอีกสิบกว่าคนเข้าไปแย่งชิง ดวงตาของไปเสี่ยวฉวนก็เบิกค้างทันที

"วิทยุญาณของที่นี่อย่างน้อยก็หลายหมื่นเขี้ยวนะ..." ไปเสี่ยวฉวนใจสั้น กวาดตามองทุกคนก็พบว่าในบรรดาคนเหล่านั้นไม่มีชิ้นกำเนิดใหม่ส่วนใหญ่ล้วนเป็นชั้นสร้างฐานและชั้นหลอมรวม สามถึงห้าคนที่แข็งแกร่งที่สุดก็มีพลังบำเพ็ญเพียงชั้นหลอมรวมชั้นสมบูรณ์แบบเท่านั้น เขาจึงขยับร่างเหาะฝ่าเข้าไปท่ามกลางกลุ่มชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิทยุญาณเจอวิทยุญาณเมื่อไรก็คว้ามาเก็บไว้เมื่อนั้น

"ของข้า ของข้า!" ไปเสี่ยวฉวนลอดทะเลาะไปตามกลุ่มวิทยุญาณ ยิ่งจับก็ยิ่งได้มาก

พวกชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิทยุญาณมองไม่ออกถึงตัวตนของ

ไปเสี่ยวฉวน นึกไปว่าเขาก็เป็นอาจารย์ฝึกวิญญาณเหมือนกันจึงไม่ได้ใส่ใจมากนัก ทว่าไม่นานพวกเขาก็ค่อยๆ เบิกตากว้างเมื่อพบว่าไปเสี่ยวฉวนจับวิญญาณได้มากเกินไป เขาคนเดียวถึงกับจับได้มากถึงห้าส่วนกว่าของทั้งหมด

อีกทั้งพวกเขายังเห็นว่าความเร็วของไปเสี่ยวฉวนยิ่งน่าเหลือเชื่อ พริบตาเดียวที่เขาพุ่งเข้าไปในกลุ่มวิญญาณ ยังไม่ทันรอให้วิญญาณตั้งตัวโบกมือที่เดียวก็กวาดเอาวิญญาณไปกลุ่มใหญ่ ทำให้พวกชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิญญาณได้แต่ระจอนเข้าใส่ความว่างเปล่า

เหตุการณ์เหล่านี้พวกชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิญญาณที่มีพลังบำเพ็ญเทียบเคียงขั้นสร้างฐานได้แต่ชมอารมณ์ ในขณะที่อาจารย์ฝึกวิญญาณหลายคนที่มีความล้มเหลวขั้นหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบเผยความเคียดแค้นและไอสังหารออกมาทางดวงตา

"เจ้าลิงนี่มาจากที่ใดกัน ไยถึงเร็วเพียงนี้!"

"สมควรตาย เขาคงคนเดียวกลับแรงแ้งได้มากกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก เขาอยากตายหรือ!"

โดยเฉพาะผู้เฒ่าคนหนึ่งในนั้นที่สวมอาภรณ์ดูธรรมดา แต่ดวงตากลับมีประกายสีม่วงเปล่งวาบ ถึงแม้จะเป็นหนึ่งในสามคนที่มีความล้มเหลวขั้นหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบ ทว่าอีกสองคนที่เหลือกลับมองเขาเหมือนเป็นหัวหน้า ผู้เฒ่ามองไปเสี่ยวฉวนด้วยสายตาเย็นชา นัยน์ตามีประกายเย็นเยียบวาบผ่าน

แดนร่างนั้นไม่มีกฎใด มีเพียงคำว่าผู้แข็งแกร่งสยบผู้อ่อนแอ อ่อนแอเป็นเหยื่อ แข็งแกร่งเป็นผู้ล่าเท่านั้น เมื่ออยู่ที่นี้ ฝีมือต่างหากถึงจะเป็นสิ่งสำคัญเพียงหนึ่งเดียว ดังนั้นพอเห็นว่าไอสังหารของคนเหล่านั้นเพิ่มมากขึ้น ไปเสี่ยวฉวนก็หรีตาลง ชะงักฝีเท้า หันกลับมามองด้วยสายตาเดือดดาลไม่ต่างกัน อีกทั้งยังแผ่ปรารถนาร้ายออกมา

หากในบรรดาคนเหล่านี้มีชั้นกำเนิดใหม่อยู่ด้วย ไปเสี่ยวฉุนยอมไม่มีทางวางท่าเช่นนี้แน่นอน แต่ตอนนี้ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่มคนก็เพียงชั้นหลอมรวมชั้นสมบูรณแบบเท่านั้น มีหรือที่ไปเสี่ยวฉุนจะกลัว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนึกได้ว่าห่างออกไปยังมีผู้ได้บังคับบัญชาของตนอีกหนึ่งพันคนที่เพียงออกคำสั่งคำเดียว ทุกคนก็จะพากันมาถึงอย่างรวดเร็ว ไปเสี่ยวฉุนก็ไม่กลัวเข้าไปใหญ่ จึงยิ่งทำร่างไม่หวั่นเกรงขณะประชันสายตากัน สายตาของเขาก็ดูดันยิ่งขึ้น แสดงท่าทีราวกับว่าหากใครพูดไม่เข้าหูก็พร้อมจะลงมือโจมตีกันทันที

"มาสิ ใครกล้าลงมือ!" ไปเสี่ยวฉุนคำรามเกรี้ยวกราด

สุดท้ายแล้วอาจารย์ฝึกวิญญานและชนพื้นเมืองเหล่านั้นก็ไม่กล้าลงมือ เพราะถึงอย่างไรความเร็วของไปเสี่ยวฉุนเมื่อครูนึกก็ทำให้พวกเขาเกร็งเกรงอยู่มาก อีกทั้งมองดูแล้วอีกฝ่ายก็มีท่าทางราวกับมารร้ายผู้โหดเหี้ยม เชี่ยวชาญการต่อสู้แบบป่าเถื่อน ดังนั้นผู้เฒ่าจึงเพียงแค่นเสียงเย็นแล้วก็ไม่สนใจไปเสี่ยวฉุนอีก และหือทะยานไปยังจุดที่ภูเขาถล่มจนกลายเป็นแอ่งที่ราบ

ขนาดผู้แข็งแกร่งชั้นหลอมรวมยังทำเช่นนั้น อาจารย์ฝึกวิญญานและชนพื้นเมืองที่มีพลังบำเพ็ญเทียบเคียงชั้นสร้างฐานก็ยังไม่กล้าล่วงเกินไปเสี่ยวฉุน ได้แต่ขมกลืนอารมณ์ ก่อนจะตรงไปยังที่ราบ หมายถึงเสียงดงเช่นกัน

เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างก็มุ่งไปตรงที่ราบ ไปเสี่ยวฉุนก็หัวเราะหึๆ อารมณ์คึกคักเต็มที่ แค่นเสียงด้วยความล้าพองใจอยู่หลายที

"ถือว่าพวกเจ้ารู้ว่าอะไรควรไม่ควร มองออกถึงความร้ายกาจของนายท่านไป!" ไปเสี่ยวฉุนเชิดคาง วางท่าราวกับได้หน้าไว้ศัตรู โอกาสในการวางอำนาจจึงแก่ผู้อื่นเช่นนี้เขายอมไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปง่ายๆ จึงเงยหน้าขึ้นด้วยความโอหัง เอามือไพล่หลังก่อนจะเหาะไปยังที่ราบ

เช่นคนอื่น ๆ

เพิ่งจะเข้าไปใกล้ไปเสี่ยวฉุนก็ค้นพบทันทีว่าในแอ่งที่ราบแห่งนี้ มีโพรงอยู่มากมาย ในโพรงเหล่านั้นมีวิญญาณจำนวนมากกำลังพุ่งออกมา ทั้งยังมีบางส่วนที่เป็นวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่สีแดงด้วย

"เหตุใดที่นี่ถึงมีวิญญาณมากถึงเพียงนี้!" ไปเสี่ยวฉุนร้องอุทานด้วยความปีติยินดี รีบบุกเข้าไปแล้วเริ่มเก็บเกี่ยวทันที ทุกที่ที่ผ่านวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่แต่ละดวงล้วนถูกเขากวาดไปในชั่วพริบตา ทำให้อาจารย์ฝึกวิญญาณและชนพื้นเมืองเหล่านั้นได้แต่คว้าน้ำเหลวอีกครั้ง ตอนที่มองมายังไปเสี่ยวฉุน ไอสังหารจึงยิ่งเข้มข้น ทั้งยังเริ่มตวงเข้ามาล้อมไปเสี่ยวฉุนซ้ำ ๆ

ไปเสี่ยวฉุนแหม่ปาก ลอบรอยให้อีกฝ่ายลงมืออยู่ในใจ จากนั้นเขาจะได้เห็นหลังอย่างสง่างาม แล้วเรียกให้ผู้บำเพ็ญเพียรหนึ่งพันคนเผยกาย พอนึกถึงภาพเหตุการณ์นี้ไปเสี่ยวฉุนก็อึกเขิมขึ้นมาทันควัน

รีบโจมตีซ้ำเร็วซ้ำสี่ ขณะที่ไปเสี่ยวฉุนร้องเรียกอยู่ในใจ ความเร็วในการแย่งชิงวิญญาณก็ยิ่งเพิ่มขึ้น คราวนี้เขาไม่ได้พุ่งเป้าเพียงวิญญาณชั้นกำเนิดใหม่เท่านั้น แต่คว้าวิญญาณหมดทุกรูปแบบในทุกที่ที่ผ่าน

ผู้เฒ่าชั้นหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบคนนั้นพลันยกยิ้ม รอยยิ้มที่น่าสยดสยอง ทันใดนั้นร่างของเขาก็แผ่วันดาออกมา คราวนี้เมื่ออยู่ข้างนอกก็กลิ้งตกลงในชั่วพริบตา หลังจากก่อตัวกันขึ้นเป็นกะโหลกขนาดใหญ่ยักษ์ ผู้เฒ่าก็เดินขึ้นหน้ามาหาไปเสี่ยวฉุนหนึ่งก้าว

แต่ชั่วขณะที่เขาย่างเท้าก้าวออกมา ทันใดนั้นเสียงสนั่นหวั่นไหวที่รุนแรงยิ่งกว่าก่อนหน้านี้ก็พลันดังสะเทือนออกมาจากในแอ่งที่ราบ

ตูม!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3y7uT2>